

Jdi ostatním příkladem. Chovej se jako správná dcera, studentka, kamarádka. Hlavně neudělej nějakou chybu, nesmíš nás zklamat. Dávej pozor, jak mluvíš, co říkáš, jak se oblékáš. Nebud' příliš vyzývavá. Nezahaluj se tolik. Bud' reprezentativní. Tys přibrala? Zhubni, ale jde jenom o tvoje zdraví. Ty jsi něco nezvládla? Neexistuje. Okamžitě to oprav. Ty máš z něčeho strach? Ale prosím tě, všechno ti vychází, nemáš na to nárok. Jen se dál snaž a nestěžuj si. Máš pocit, že na tebe někdo tlačí? Vymýšlíš si, chceš na sebe strhnout pozornost. A vůbec, můžeš si za to sama. Máš úzkosti? A kdo se občas necítí špatně? Prostě víc pracuj, zřejmě máš moc času na přemýšlení nad sebou. Chceš chvílku pro sebe? Nebud' sobecká. Musíš být oporou pro okolí.

Neříkej ani slovo. Nemluv o tom. Nedávej najevo své pocity. Bud' zticha. Nech si to pro sebe. Mlč. Ale netrap se. Nebud' pořád tak sklíčená. Hlavu vzhůru.

Přesto že mě všechno bolí, cítím se hloupě, že si na cokoli stěžuju. Zajímavé, jak často se ptáme: „Jak se máš?“ Ale koho to doopravdy zajímá? Lidé nechtějí, abyste před nimi brečeli nebo mluvili o tom, co vás trápí. Mají rádi, když se usmíváte a říkáte, že je všechno v pořádku. A tak nasazuju masku, protože i já umím předstírat. Usmívám se a říkám: „Jsem v pohodě.“ Většinu času jsem uvězněná ve své vlastní hlavě, na tom nejnebezpečnějším místě. Protože i když je na světě spousta děsivých věcí, lidí i míst, nic se nedokáže vyrovnat tomu, jak ztracená se cítím ve své mysli. Přemýšlím, kdy jsem naposledy dělala něco, protože chci, ne protože musím nebo se to ode mě očekává.

Ale pořád čekám, až přijde někdo, kdo se mě zeptá, jak se mám, a bude ho to opravdu zajímat. Bude sedět a poslouchat a já ze sebe všechno dostanu. Řeknu: „Tohle jsem já. Takhle se cítím. Tady jsou všechny ty nepěkné, komplikované a zmatené věci, které skrývám uvnitř. To jsem já, až do toho posledního nejošklivějšího, nejpolámanějšího kousku.“ A nikam neodejde. Zůstane a dál mě bude mít rád, mně samé navzdory.

Alžběta Hájková